RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 84.349 van 22 december 1999
in de zaak A. 51.455/X-7599.

In zake : de gemeente RANST,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente RANST op 3 mei 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 februari 1993 van de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming tot bescherming als monument 1° van de "Kromstraat 67 : bekend ten kadaster: Ranst, 1ste afdeling, sectie B, perceelnummer 240 C", 2° van de "Laarstraat 24 : hoevegebouw, schuur en bakhuis : bekend ten kadaster : Ranst, 1ste afdeling, sectie B, perceelnummers 395 a en deel van 396 a", en 3° van de "Molenstraat 42 : molenromp : bekend ten kadaster : Ranst, 1ste afdeling, sectie B, deel van perceelnummer 317/z";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. VANDENHENDE die, loco Advocaat H. SEBREGHTS verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat B. VAN LAECKE die, loco Advocaat K. VAN HOOREBEKE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verwerende partij de ontvankelijkheid van de vordering tot vernietiging betwist omdat niet blijkt dat de verzoekende partij artikel 270 van de nieuwe gemeentewet heeft nageleefd; dat wordt toegelicht dat "enkel" blijkt "dat het Schepencollege heeft beslist tot aanwijzing van een raadsman, doch niet dat het College afzonderlijk een beslissing heeft genomen om een procedure in te stellen voor de Raad van State";

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst op 1 april 1993 beslist heeft een advocaat aan te stellen "om beroep aan te tekenen tegen het klasseringsbesluit van de Vlaamse Minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming dd. 1.2.93"; dat hiermee het schepen-college én besloot een annulatieberoep in te stellen én een raadsman aanwees die dat moest effectueren; dat noch het artikel 270, noch het artikel 123, 8°, van de nieuwe gemeentewet vereisen dat het college zich ter zake in twee afzonderlijke besluiten uitdrukt; dat de gemeenteraad op 22 april 1993 zijn machtiging verleende; dat de exceptie ongegrond is;

Overwegende dat verzoekende partij in een enig middel aanvoert dat onder meer de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden, doordat de minister "in geen enkele overweging" ingaat op het ongunstig advies van de gemeente met betrekking tot de drie monumenten "hoewel de bestuurshandeling van het klasseren uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd en zulks des te meer wanneer er tegenstrijdige adviezen aan de grondslag ervan liggen";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord uiteenzet dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag hebben gelegen van de beslissing wel degelijk vermeld zijn geworden, dat zij alle belanghebbenden toelieten "zich een meer gedetailleerd beeld (te) vormen van de specifieke situatie, voor zover zij zich minstens de moeite getroostten om inzage te nemen in deze documenten, die openbare documenten betreffen", dat de wet niet vereist dat het advies van de koninklijke commissie voor monumenten en landschappen integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, dat het "een onmogelijke eis" zou zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord dupliceert dat zij "in de beslissing niet (kan) terugvinden waarom nu juist deze monumenten geklasseerd zijn, in weerwil van haar negatief advies", dat "wanneer er ongunstige adviezen zijn van organen die verplicht zijn om advies te worden gevraagd, de motivering dusdanig moet zijn dat uit de juridische en feitelijke overwegingen van de beslissing op afdoende wijze blijkt waarom op een rechtmatige wijze van vermelde negatieve adviezen desondanks kan worden afgeweken", dat de beslissing zelf alle elementen moet bevatten die haar legaliteit aantonen, dat verzoekende partij niet kan verplicht worden enig bijkomend element buiten de beslissing te raadplegen om de motivering te kennen, dat het niet voldoende is louter te verwijzen naar het positief advies van de koninklijke commissie voor monumenten en landschappen en dat de weerlegging van het negatief advies van het college van burgemeester en schepenen expliciet in de beslissing moest zijn opgenomen;

Overwegende dat de verzoekende partij in de laatste memorie nog verwijst naar ’s Raads arresten nr. 46.630 van 24 maart 1994 en 52.517 van 24 maart 1995;

Overwegende dat in haar laatste memorie de verwerende partij verklaart dat "niet beweerd (kan) worden dat het ministerieel besluit niet voldoende was gemotiveerd, derwijze dat de belangen van verzoekende partijen zouden zijn geschaad geworden"; dat zij meent :

> "Indien zou kunnen worden gesteld dat het definitieve besluit niet expliciet melding maakt van de redenen waarom de bescherming werd doorgevoerd, is het evenwel naar de feitelijkheid onjuist te beweren dat de gemeente, in casu verzoekende partij, niet op de hoogte was van de motivering van de bescherming.
> Immers, bij de betekening van het voorontwerp van lijst werd immers een boek van 53 blz. meegezonden, waarin naast foto’s en kadasterplannen eveneens een

uitvoerige beschrijving en motivatie was opgenomen (zie stuk in bijlage, deel uitmakend van het administratief dossier).

Deze zelfde teksten lagen aan de basis van het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen en werden nagenoeg ongewijzigd overgenomen.

Verzoekende partij was derhalve van bij de aanvang van de procedure in het bezit van een uitvoerige motivering van de beslissing.

De negatieve adviezen, zoals die door de gemeente werden uitgebracht, bevatten evenmin enige eigen motivering.

Het Schepencollege heeft zich zondermeer gebaseerd op de individuele bezwaarschriften en heeft deze zonder enige eigen appreciatie of kritiek overgenomen.

Deze bezwaren en ongunstige adviezen hebben trouwens geen betrekking op de aangehaalde motiveringen ter bescherming, maar zijn slechts omstandigheden die zich afspelen rond de voorgestelde monumenten en die in geen enkel opzicht afbreuk doen aan of een weerlegging zijn van de in de motiveringen beschreven monumentale waarden";

Overwegende dat de bevoegde minister met brief van 17 januari 1992 het advies van de verzoekende partij heeft ingewonnen over een voorontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten met betrekking tot onder meer de Kromstraat nr. 67 (gevels en bedaking van de oude delen), de Laarstraat nr. 24 (hoevegebouw, schuur en bakhuis) en de Molenstraat nr. 42 (molenromp); dat het college van burgemeester en schepenen op 19 maart 1992 ongunstig advies verleent, wat de Kromstraat nr. 67 betreft "gelet op het bezwaarschrift en op de omgeving en gelet op het feit dat het eigendom gelegen is in het recreatiegebied", wat de Laarstraat nr. 24 betreft "gelet op het bezwaarschrift en gelet op het feit dat de omgeving aansluit aan de verkaveling Dullaard" en wat de Molenstraat 42 betreft "gelet op de versnippering van de omliggende percelen"; dat de betreffende onroerende goederen op 17 juni 1992 op een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare monumenten worden geplaatst; dat ze op 1 februari 1993 als monument worden beschermd, de Kromstraat 67 om reden van

de historische, artistieke en volkskundige waarde, de Laarstraat 24 om reden van de historische en volkskundige waarde en de molenromp ter Molenstraat 42 om reden van de industrieel-archeologische waarde;

Overwegende dat wanneer de overheid een onroerend goed als monument beschermt, zij, om te voldoen aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in het besluit zelf de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden waarop het gesteund is; dat deze formele motiveringseis de administratieve overheid er niet toe verplicht in de akte expliciet de opmerkingen en bezwaren te beantwoorden die tijdens de voorafgaande procedure tegen de bescherming zijn ingebracht; dat het voldoende, maar wel noodzakelijk is dat het besluit opgeeft om welke redenen van artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde het bestuur van oordeel is dat het beschermde onroerende goed van algemeen belang is;

Overwegende dat het bestreden besluit, dat met brief van 3 maart 1993 aan de verzoekende partij werd betekend, de volgende motivering bevat :

"Gelet op de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen;
Gelet op het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten, stads- en dorpsgezichten;
Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gewijzigd bij wet van 8 augustus 1988, inzonderheid artikel 6, § 1, I, 7°;
Gelet op het besluit van de Vlaamse Executieve van 20 oktober 1992 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Executieve;
Gelet op het besluit van de Vlaamse Executieve van 20 oktober 1992 tot delegatie van de beslissingsbevoegdheden aan de leden van de Vlaamse Executieve;
Gelet op het ministerieel besluit van 17 juni 1992 houdende de vaststelling van de ontwerplijst van voor bescherming vatbare monumenten, stads- en dorpsgezichten;

Gelet op het advies van de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen van 8 oktober 1992";

Overwegende dat naar haar inhoud de bescherming alleen formeel gemotiveerd wordt door een verwijzing naar de vaststelling van de ontwerplijst en naar het advies van de koninklijke commissie voor monumenten en landschappen; dat het besluit tot vaststelling van de ontwerplijst verzoekende partij weliswaar is meegedeeld, maar zelf geen nuttige formele redengeving bevat die toelaat te begrijpen waarom de voornoemde onroerende goederen van algemeen belang zijn en de beschermingsprocedure wordt voortgezet, het negatief advies van de gemeente ten spijt; dat het advies van de koninklijke commissie voor monumenten en landschappen dan weer onbekend is; dat niet blijkt dat het "onmogelijk" was het advies in het beschermingsbesluit op te nemen of eraan te hechten; dat het verweer dat de verzoekende partij zich maar de moeite had dienen te getroosten om het advies, dat een openbaar stuk is, te gaan inzien, de negatie inhoudt van de waarborg die de wet van 29 juli 1991 juist beoogt te verschaffen, namelijk dat de motieven in de beslissing zelf kunnen worden gelezen;

Overwegende dat aan het bestreden beschermingsbesluit een brede raadpleging is voorafgegaan, onder meer van de verzoekende partij; dat de verwerende partij er toe gehouden is de ingediende adviezen en opmerkingen te onderzoeken en bij haar beoordeling te betrekken; dat het dan ook niet opgaat de verzoekende partij voldoende op de hoogte van de motieven van de eindbeslissing te achten omdat haar, bij de betekening van het voorontwerp van lijst, de motieven zijn meegedeeld die bij het inzetten van de beschermingsprocedure hebben voorgezeten;

Overwegende dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 1 februari 1993 van de Vlaamse minister van Verkeer, Buitenlandse Handel en Staatshervorming tot bescherming als monument 1° van de "Kromstraat 67 : bekend ten kadaster: Ranst, 1ste afdeling, sectie B, perceelnummer 240 C", 2° van de "Laarstraat 24 : hoevegebouw, schuur en bakhuis : bekend ten kadaster : Ranst, 1ste afdeling, sectie B, perceelnummers 395 a en deel van 396 a", en 3° van de "Molenstraat 42 : molenromp : bekend ten kadaster : Ranst, 1ste afdeling, sectie B, deel van perceelnummer 317/z".

Artikel 2.

Het arrest wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig december 1900 negenennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. LUST,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **M. VRINTS.**